

Årsmötet i Borås den 3 mars 2017

En av Borås Gammaldansförenings amatörkåörer delar med sig av sina högst personliga och egna upplevelser och tankar från kvällen.

Börja med slutet

Undertecknad är på väg mot sin bil efter att ha tagit ett varmt avsked av två kära dansvänner. Ordvalet "kära" kan måhända få en och annan läsare att hoppa till, men skrivaren lovar att återkomma till och utveckla tankarna kring detta ordval lite längre fram i berättelsen.

Några dansare håller precis på att packa in sig i en bil och en dam ropar "vi ses, och då måste vi dansa också"! Skrivaren som inte dansat med denna dam ikväll svarar "då kanske det till och med blir en Fideruss"! Damen och hennes sällskap i bilen skrattar gott. Vi råkar båda veta att Fideruss är en lite speciell dans som dansas ibland på ett känt dansgolv.

Här kunde skrivaren möjligen känt ett stygn av otillräcklighet men han slår omedelbart bort denna känsla ur sitt sinne. Vi har varit en bit över etthundra dansare här ikväll och det står inte i mänsklig makt att hinna dansa med alla, inte ens de mest kända.

Ja, så slutade kvällen, men vad hände egentligen därinne i hetluften i Borås finaste danslokal?

Ankomst

Är det inte underbart att redan vid ankomsten mötas av två dansvänner som säger att de väntat och att de rent av blivit lite oroliga för att skrivaren inte skulle komma! Som om inte detta vore nog så kommer en tredje fram och säger "välkommen till Parkhallen"! Undrar hur det skall bli ikväll när det börjar så här bra??

På scenen har en stor filmduk placerats och dansgolvetets främre del upptas av över etthundra röda stolar. Många av stolarna är redan upptagna av förväntansfulla dansare av vilka de flesta tycks inbegripna i ett muntert samspråk med varandra.

Skrivaren tar snabbt plats tillsammans med ett par dansvänner. Ja, skrivaren menar inte att han tar så stor plats rent bokstavligen utan att han sätter sig ned lite försiktigt på en av stolarna. Att ta FÖR mycket plats ligger (oftast) en bit utanför skrivarens beteendemönster.

Årsmöte

Föreningens ordförande tar till orda och punkterna på dagordningen betas av en efter en. Att det hela sker på ett synnerligen professionellt sätt förvånar på intet sätt undertecknad skrivare. Känslan av att föreningen det senaste året fått vind i seglen bevisas genom de räkenskaper som visas upp.

Undertecknad erkänner att han för några år sedan misströstade när han hörde att det ena förluståret följde på det andra. NU är känslan en helt annan, och vi skall alla hjälpas åt så att 2016 inte bara blev en tillfällig uppåt-pik utan en bestående trend!

De omval och nyval som görs av såväl styrelseledamöter som valberedning stärker undertecknas övertygelse att allt kommer att utvecklas till det bästa!

Viss diskussion uppstår angående extra instruktör (-er?). Föreningens nuvarande instruktör går i svaromål och säger att han inte har för avsikt att vare sig bli sjuk eller bryta något ben, men att det på sikt kanske ändå behövs någon som kan fungera som ersättare. Att instruktörens ben eller fötter faktiskt KAN brytas av finns det ju dessvärre exempel på i andra dansföreningar...

Det talas också lite om arkivering av föreningens historiska material. Hur skall vi tolka ordförandens tillkännagivande att föreningens hyll-plats i arkivet upptar en längd av 19centimeter! Har det inte hänt mera på fyrtioett år?? 4,6milimeter händelser per år! Nej, förmodligen "sitter" en del gamla styrelsemedlemmar på mycket gammalt material.

Nu tror väl kanske inte undertecknad skrivare att det skulle vara så intressant för den vanlige normale dansaren att sitta och lusläsa dammiga protokoll från 1970-talet men det kanske finns andra saker?

Hur vore det att göra en DVD-skiva med roliga historiska bilder? Filmer från förra seklets danser? Njae förresten, nu drar undertecknad skrivare snabbt öronen åt sig eftersom han vet att han själv syns på en film från Rotundan 1987... Det bästa vore måhända att dessa filmer för alltid(?) blir slutförvarade långt under jordskorpan och möjligen till och med i väl förseglade koppartuber?

Dansen börjar

När fel faktiskt kan vara rätt!

Skrivaren dabbar sig flera gånger redan i den andra dansen och gör fel turer. Danspartnern skrattar och skrivaren kan inte annat än att skratta själv han också. Efter lite bensprattel i någorlunda(?) rätt takt, är vi tillbaka "på banan igen". Det känns faktiskt som om vi gjorde rätt även om det egentligen var fel! Varför?

Jo, så här gott hade vi säkert inte skrattat om vi bara genomfört dansen rakt upp och ned exakt enligt regelboken. Visst är det härligt att få skratta tillsammans! Detta gjorde dessutom avskedet före danspartnerbytet ännu varmare än vad som annars brukligt är!

Viljan att göra rätt

Efter några danser, och byten, händer det som skrivaren kanske är allra mest rädd för på dansgolvet. Skrivaren har haft ögonkontakt med en dam och tolkat signalerna som möjlig uppbidning till nästkommande dans. Musiken tystnar och damen och skrivaren börjar gå mot varandra. NU, kliver en annan dam blixtnsnabbt in i handlingen från vänster och når skrivaren FÖRE den första. Skrivaren känner svett droppar i pannan när han säger till den "snabba" att det nog ändå var den andra som varit först!

När skrivaren senare på kvällen möter "snabbdamen" reds saken ut på bästa sätt. Hon hade förstått situationen och inte känt sig bortvald. Detta är något som skrivaren ofta brottas med,

nämligen känslan av att kanske göra någon annan ledsen. Samtidigt får ju inte rädslan för att göra andra illa eller ledsna leda till en handlingsförklaring eller kanske att bara låta sig själv väljas hela tiden.

NEJ, detta att skriva "låta sig själv väljas" är definitivt INGET sätt för undertecknad att påstå sig vara särskilt åtråvärd i något avseende, utan att verkligheten oftast är sådan att det råder brist på danskavaljerer!

Hand- och armgriplig njutning

När kvällens första Schottisbugg pålyses så står skrivaren med precis RÄTT dam framför sig! Här har vi ännu ett BEVIS på att inget sker av en slump! Skrivaren blir nästan lite skakis i benen nu när han tänker på hur skön dansen kommer att bli! Kan vi inte stå så här några minuter och bara få njuta av förväntningens sköna pirrande känsla när den sakta sprider sig från tårna och ända upp i knoppen?

Skrivaren gjorde för något år sedan en, högst privat och strängt konfidentiell, önskelista där de roligaste danserna kombinerades ihop med de bästa damerna och självfallet stod då denna dams namn på raden för Schottisbugg!

Hur gick det nu då med dansen kanske den eventuelle läsaren undrar?

Den kändes ÄNNU bättre än förväntat!

Paus

Skrivaren har redan före pausen kommit överens om placering med två dansvänner och se, strax tillstöter ytterligare tre till bordet! Valet av smörgåsvarianten med rostbiff faller väl ut (när skrivaren väl lyckats lirka loss plastemballaget) men smörgåsens dimension gör att skrivaren endast med knapp nöd hunnit äta färdigt när dansen börjar igen.

Jodå, på något sätt hanns två chokladbollar med också. Vadå? Sade inte skrivaren att smörgåsen var lite för stor och att han därmed var mätt?

Jo, MEN finns sötsaker tillgängliga, så glömmar skrivaren bort att komma ihåg att han är mätt. Och TVÅ chokladbollar, hur gick det till, det fick man väl inte ta??

Nej, det gjorde inte skrivaren heller, men han har ju SÅ snälla dansvänner...

Kära dansvänner...

Nu har vi nått punkten när skrivaren tänker göra ett försök att utveckla sig lite mera om begreppet "kära dansvänner" som antydde i inledningen. Inte kan det ligga något ont i att vi strör lite kärlek omkring oss på dansgolvet för visst glider fötterna betydligt lättare då? Och det är väl bara positivt om vi blir riktigt goda vänner, ja till och med så goda att vi kan säga kära vänner!

Visst fungerar det så att ju närmare vänskapen blir, desto mer rädda blir vi om varandra. Naturligtvis måste vi kunna vara kära vänner på dansgolvet även om vi för övrigt lever som gifta, sambo, särbo, därbo, kombo, provbo, velbo, kulbo, villbo... nej, nu gör sig skrivarens inre röst hörd och säger barskt "dansa genast tillbaka till allvaret igen"!

Den bästa stund

Efter ett antal dansomgångar står undertecknad skrivare med en önskedam framför sig och hans själ jublar när han hör att de båda danser som pålyses är riktiga favoritdanser. Skrivaren tror sig dessutom veta att åtminstone den ena av danserna även funnit damens fulla gillande. Det är nog dessutom enda gången ikväll som dessa danser spelas, i varje fall i en och samma dansomgång! Denna kombination av önskedam och favoritdanser skapar ju en alldeles speciell lyckokänsla!

Mångfald är bäst, tycker Dan S.

Skrivaren känner sig lycklig för att han får dansa med så många olika flickor/damer/quinnor. Bekant för flera av de närmaste vännerna är ju att skrivarens "runtomsikt" är begränsad, men han har ändå sett att det finns vissa danskavaljerer som dansar med några få damer mest hela tiden. Så vill inte skrivaren ha det! Nej, han vill istället ha ännu fler dansvänner!

Om nu någon säger att kontentan av detta blir att danserna med de närmaste dansvännerna blir glesare/färre så tänker undertecknad på vad en dam har sagt till honom, nämligen att "allt är möjligt" vilket övertygat skrivaren att det GÅR att skaffa fler dansvänner OCH samtidigt ändå ha de "gamla" kvar!

Bästa tiden är nu

Efter sista dansen bär skrivarens ben iväg honom mot ett bord där han ser att en känd dam står. Här utspinner sig nu ett spännande samtal. Vi hamnar nämligen snabbt i en konversation om vilka skeden i livet vi tycker känts bäst. Skrivaren berättar att han nyligen tänkt på att han som 30-åring trodde att han skulle känna sig helt annorlunda som 60+ -are. Men inuti är man ju samma person i grunden, men det härliga är att livet känns så mycket bättre nu vid 60+ jämfört med livet som 30-åring! Kan det rent av vara DANSEN som hjälper oss och till och med har en stark påverkan på vår inställning till livet?

Slutord

Ikväll har en känsla ytterligare förstärkts i skrivarens allra innersta hjärnvindlingar: Visst blir det roligare och roligare att leva när man får vara med och dansa!

Mars månad i nådens år 2017

Dan S. Skrivare